

Співець

Микола Костомаров

Амвросію Могили

Ой чого, молодий співець, зажурився,
Головою жалко на гуслі схилився?
Ой чого молодий співець не співає,
А чи гласу більше до пісень немає?
Нащо собі марно жалю завдавати,
Нащо собі красні літа загубляти!
Сидить, як ізмерзлий, із ранку до ночі,
Облив слізоньками понурії очі.
- Чи тобі із літом розлучаться жалко?
Та ще тільки в полі забриніла травка!
Чи тебе не приймає своя родина,
Чи зрадила тебе твоя женишина?
- Нема в мене роду, ані женишини:
Один сиротина, як в полі билина!
Ох, тим молодий співець не співає,
Що рідная мова, як свічка, сконає!
Ох, тим той співець та у гуслі не б'є,
Що його слухати ніхто не іде!
Ох, матінко моя, нене старая,
Задавила тебе вже земля сирая.
Будяк на могилі почав червоніти;
А нікому було рожі посадити.
Ох, піду я, піду на тую могилу,
А де мою матір давно схоронили!
Ох, піду до Дніпра, на гору високу,
Піду подивлюся на степ широкий:
У старому Дніпрові вода леліє,
А по степу-долині ковила сивіє,
А скрізь по ковилі свистун-вітер віє! -
Та припав співець до землі головою;
Покотились слізки із очей рікою!
- Ох, нене моя, ти, рідная мати,
Чи нам тебе, рідна, уже не видати?
Уставай із землі дітки приглядіти;
Вони плачуть, б'ються: вони твої діти!

- Нехай плачуть, б'ються: вони увоймуться:
Тим, що увоймуться, не хочу прочнуться!